HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אחד אומר גבוה שמי מרדעות. גבי עדות ממש תניא שהיו בודקין אותם כמה היתה גבוה מן הקרקע למקום שעיניו נתומד בשיפולו של רקיע: **מרדעת.** מלמד שבקר: **מאי נפו.** מלטרפין לעדות ממון כל אחד מהן כאיר עם עד אחר בעדות ממון ואע"פ שידענו שאחד פסול ורקיע לרב מקדש: **אמר רבא.** הכי קאמר אחד מהנו מלטרף עם עד אחר מה שאין יכולין בעדות זה והיינו עדות אחרת שנעשית כת זו המלטרפת עדות אחרת לעצמה בפני זה לפיכך מילתא דקושטא לסהיד שהרי זה מסייעו והוי ליה תרי ותרי: **לימפי זומן שהפירות כו'.** לימפי כריך בעל הבית לזמן שהפירות צבורין כו': **דפירי עבדי דמרקבו.** וממהר תנוני להסליקם למוך כליו של לוקח קודם קבלת הדיינ שלא יאמר: **לא שנו.** דשבועה מיהא שקלי יתומין מן היתומין תלא שמא מלוה כו': **נפחייב מלוה שבועה.** שלא התקבל כלום שהנפרע מן היתומין אפי' בשטר כריך שבועה ואין אדם מוריש ממון שהוא מחויב עליו שבועה לניניו לפי שאין הבניס יכולים ליפטר שבועה זו שנתחייב לאביהס: **מה טיבה.** להפקיע ממונם (ג) אם אין יכולין ליפטר אותה שבועה ממש יפטרו שבועת יורשין כגון שבועה שלא פקדנו תבת ונוטלין: **עמד בדין.** שהוליא שטר זה על יתמי לוה ואמרו לו ב"ד הפטב ונוטל: **אם איתא לדבר ושמואל.** למין אדם מוריש שבועה לבניו אימיה בין עמד בדין בין שלא עמד בדין: **יתלוקו.** גבי שניהס שטודין דלמיל להא שאין אחד מהן יכול ליפטר אלמא ליתא להא דרב ושמואל: **אליבא דר"מ.** סוקימנא לעיל [מז.] דאמר מזכה שבועה למקומה ורב נחמן עבד כר' יוסי: **מפה.** אלמנה שלא גבתה כתובתה: **יורשיה מזכירין. ומופנין וגובין** כתובתה: **עד עשרים וחמש שנים.** משמע בעלה ואם עברו כ"ה שנים ולא תבעוה הפסידוה דהכי תנן בכתובות (דף קד.) כל זמן שהיא בבית אביה שלא נטלה מזונות מן היתומין גובה כתובתה עד כ"ה שנים ואם לא תבעה מחלתה. קתני מיהת יורשין גובין כתובה ועל כרחך בשבועת יורשין יגבוה מן היתומין תע"ג דמית לוה בחיי מלוה שהוא מת בחייה ומתחייבה שבועה ליורשין אלמא מת בחייה ומתחייבה ליורשיה: **פ"ש אבל יורשיו משביעין אותה ואם יורשיה.** דממניתין נהכותב בכתובות (דף פו:) כתב לה נדר ושבועה אין לי עליך ועל יורשיך הוא אינו יכול להשביעה לא אותה ולא יורשיה אבל יורשיה משביעין אותה ואת יורשיה אם מתה הוא ואפילו הכי אין לגבות מכתובתה משביעין אותה ואת יורשיה אם מתה והן בתין לגבות מכתובתה. ומדקתני יורשיו משביעין אותה אלמא אי איתא לית להו שבועה אלא אמר רב נחמן אי איתא לדדב ודשמואל איתא אי איתא ליתא אלמא מספקא ליה [ז]והאמר רב יוסף בר מניומי עבד רב נחמן עובדא ויחלוקו לדבריו [ח]דרבי מאיר קאמר וליה לא סבירא ליה מתיב רב אושעיא [ט]מתה יורשיה מזכירין את כתובתה עד עשרים וחמש שנים הכא במאי עסקינן [י]שנשבעה ומתה תא שמע [יא]נשא ראשונה ומתה נשא שניה ומת הוא שניה ויורשיה קודמין ליורשי הראשונה ה"נ [יב]שנשבעה ומתה ת"ש [יג]אבל יורשיו משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאין ברשותה אמר רב שמעי' [יד]לצדדין קתני אותה באלמנה ויורשיה בגרושה מתיב רב נתן בר הושעיא [טו]יפה כח הבן מכח האב שהבן

[ו]אחד אומר גבוה ב' מרדעות ואחד אומר שלש עדותן קיימת אחד אומר ג' ואחד אומר ה' עדותן בטלה ומצטרפין לעדות אחרת מאי לאו לעדות ממון [ז]אמר רבא ואחר מצטרפין לעדות אחרת של ר"ח דהוי להו תרי וחד ואין דבריו של אחד במקום שנים: אמר לחנוני תן לי בדינר פירות כו': תניא א"ר יהודה אימתי [יא]בזמן שהפירות צבורין ומונחין ושניהן עוררין עליהן אבל הפשילן בקופתו לאחוריו המע"ה: אמר לשולחני תן לי כו': וצריכא [יב] אי אשמעינן הא קמייתא בהך קא אמרי רבנן משום דפירי עבידי דמרקבי וכיון דמרקבי לא משהו ליה אבל מעות דלא מרקבי אימא מודו ליה לרבי יהודה ואי איתמר בהא בהא קאמר רבי יהודה אבל בהך אימא מודה להו לרבנן צריכא: כשם שאמרו הפוגמת כתובתה [וכו'] וכן היתומים לא יפרעו: [יג]ממאן אילימא מלוה אבוהון שקיל בלא שבועה ואינהו בשבועה [יד]הכי קאמר וכן היתומים מן היתומים לא יפרעו אלא בשבועה רב ושמואל דאמרי תרוייהו [טו]לא שנו אלא שמת מלוה בחיי לוה אבל מת לוה בחיי מלוה כבר נתחייב מלוה לבני לוה [יז]ואין אדם מוריש שבועה לבניו שלחוה קמיה דר' אלעזר שבועה זו מה טיבה שלח להו יורשין נשבעין שבועת יורשין ונוטלין שלחוה בימי רבי אמי [יח]אמר כולי האי שלחי לה ואזלי אי אשכחינן בה טעמא מי לא שלחינן להו אלא אמר רבי אמי [יט]הואיל ואתא לידן נימא בה מילתא עמד בדין ומת כבר נתחייב מלוה לבני לוה שבועה ואין אדם מוריש שבועה לבניו לא עמד בדין ומת יורשין נשבעין שבועת יורשין ונוטלין מתקיף לה רב נחמן אטו בי דינא קא מחייבי ליה שבועה מעידנא דשכיב לוה איחייב ליה מלוה לבני לוה שבועה אלא אמר רב נחמן אי איתא לדדב ודשמואל איתא אי איתא ליתא אלמא מספקא ליה [ז]והאמר רב יוסף בר מניומי עבד רב נחמן עובדא ויחלוקו לדבריו [ח]דרבי מאיר קאמר וליה לא סבירא ליה מתיב רב אושעיא [ט]מתה יורשיה מזכירין את כתובתה עד עשרים וחמש שנים הכא במאי עסקינן [י]שנשבעה ומתה תא שמע [יא]נשא ראשונה ומתה נשא שניה ומת הוא שניה ויורשיה קודמין ליורשי הראשונה ה"נ [יב]שנשבעה ומתה ת"ש [יג]אבל יורשיו משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאין ברשותה אמר רב שמעי' [יד]לצדדין קתני אותה באלמנה ויורשיה בגרושה מתיב רב נתן בר הושעיא [טו]יפה כח הבן מכח האב

[טז]**נשבע בעל הבית.** תימה דשבועת היסת לא ניתקנה אלא בימי רב נחמן דכמותה לעיל (דף מו.) [נד"ה בדכנן וכו'] ואמאי נשבע ים לומר דמיירי כגון שלא נתן לו עתה כלום ואומר כבר נתמיו לך קודם שנתת לי פירות אלא ודאי כיון דמיירי בריעא שמלד המנוני פירות לכליו של בעל הבית ועודם ברשות תנוני ונסיפא נתן בעה"ב דינר בתנות ועדיין לא נטלו תנוני והוי מיזוד שנוטלין בשבועה וכולה מתני' מיירי בנשבעין ונוטלין עד ולאו נשבעין שלא בטעונה וטעמא דנשבעין ונוטלין הואיל ויצאו קלת מחזקת שכנגדה וטעמא דר' יהודה לתין תנוני מודו פירות שלא בפס כן קנל הדיינ ולוקח בעה"ב כלא שבועה וכן נתנו לו דינר בסיפא אמר רבי יהודה לתין שלריך ליתן לו הפירות דלכלו ליקח דינר ולמדוד פירות דמיירי בתנוני שתין מקיף ולפי זה ס"פ בנריית דנגמ' אמר ר' יהודה אימתי נתלקו תכמים על זמן שהפירות צבורין ומונחין כו' אבל זמן שהפשילן לאחוריו מודו לי דהמע"ה וקשה דהאי אימתי לא הוי כאמר אימתי דמקמא דמפרש מילתא דמ"ק אין בא לחלוק אין בא לפרש אבל לפי הקונטרס הוי כאמר אימתי ולא תקשי הא דאמרי עילוין (ד' פא:) דכל מקום שאמר רבי יהודה אימתי אינו אלא לפרש דברי תכמים והכא בא לחלוק דבבל הספירים נרסינן בפרק תלון (סה) שאמר ר' יהודה בשאנה לאבל אימתי דבריית הוי שפיר לחלוק: [יז]**רבי** יהודה אומר כל שהפירות בידו כו'. הא דלא קאמר ר' יהודה הכא אין לך תנוני ליתא לפירות עד שיטול דינר כדאמר גבי סולמי משום דדרך תנוני להקיף אלא דהכא מיירינן בשאומן שלחה בימי רבי אמי דכולי האי לא שלחי ואזלי ולקמן מתני' מיירי בנשבעין ונוטלין דנשבעין יורשין וקתני דנשבעין יורשין ונוטלין וס"מ מדמ מורים שבועה [יח]הואיל ואתא לידן נימא בה מילתא עמד בדין ומת כבר נתחייב מלוה לבני לוה שבועה ואין אדם מוריש שבועה לבניו לא עמד בדין ומת יורשין נשבעין שבועת יורשין ונוטלין מתקיף לה רב נחמן אטו בי דינא קא מחייבי ליה שבועה מעידנא דשכיב לוה איחייב ליה מלוה לבני לוה שבועה אלא אמר רב נחמן אי איתא לדדב ודשמואל איתא אי איתא ליתא אלמא מספקא ליה [ז]והאמר רב יוסף בר מניומי עבד רב נחמן עובדא ויחלוקו לדבריו [ח]דרבי מאיר קאמר וליה לא סבירא ליה מתיב רב אושעיא [ט]מתה יורשיה מזכירין את כתובתה עד עשרים וחמש שנים הכא במאי עסקינן [י]שנשבעה ומתה תא שמע [יא]נשא ראשונה ומתה נשא שניה ומת הוא שניה ויורשיה קודמין ליורשי הראשונה ה"נ [יב]שנשבעה ומתה ת"ש [יג]אבל יורשיו משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאין ברשותה אמר רב שמעי' [יד]לצדדין קתני אותה באלמנה ויורשיה בגרושה מתיב רב נתן בר הושעיא [טו]יפה כח הבן מכח האב

לפיכך הוריסתו לבניה ויורשיה הבמלו ליפרע מיורשיו לריכין ליטבע כדמתן (לעיל דף מה. [י]) היתומין מן היתומין לא יפרעו אלא בשבועה:

ידו על העליונה. כלומר לעולם הפירות בחזקת החנוני (של) שמסתרך בהן. אבל הפשילן בעה"ב בקופתו לאחריו אומר לחנוני המוציא מחברו עליו הראיה. וכ"ש אם הפשילן החנוני בקופתו: אמר לשולחני תן לי בדינר מעות ונתן לו כו'. כשנין דעבידי אינשי דיהבי פירות והדר שקלי מעות משום דמירקבו ובעו לזבוניהו. אבל מעות דלא מרקבי אימא מודו ליה לר' יהודה דשולחני לא יהיב מעות עד דשקיל דינר ולעולם בעה"ב נאמן קמ"ל דאפילו בהא אמרי רבנן ישבע השולחני. ואי אשמעינן הא בתרייתא הוה אמינא בהא א"ר יהודה לעולם ישבע בעה"ב אבל בקמייתא אימא מודה להו לרבנן: **מתני'** כשם שאמרו הפוגמת כתובתה לא תיפרע אלא בשבועה כו'. ירושלמי א"ר זירא כולן כעין שבועת התורה ירדו להן וכתובה לא הוחזקה בידה לגבות אלא כמי שגבת מיכן ואילך והוא כתובתה של מאתים זו פרוע ואומ' אינה אלא מנה. אינה נפרעת בלא שבועה: וכן היתומים לא יפרעו אלא בשבועה. רב ושמואל דאמרי תרוייהו לא שנו אלא שמת מלוה בחיי לוה אבל מת לוה בחיי מלוה כבר נתחייב מלוה לבני לוה שבועה מעידנא דשכיב לוה ואין אדם מוריש שבועה לבניו הך דלקמיה: לקמיה דר' אלעזר אמר שבועה זו מה טיבה אלא יורשין נשבעין שבועת יורשין ונוטלין כו'. מתיב רב הושעיא מתה יורשיה מזכירין כתובתה עד כ"ה שנה. הנה מת לוה בחיי מלוה הוא. כי מת הבעל בחיי אשתו ונתאלמנה וישבה לה בביתו ג) ואם מתה בתוך כ"ה שנה לאלמנותה יורשיה מזכירין כתובתה. כלומר נפרעין כתובתה אבל אם היתה בחיים אחרי מות אישה יותר מכ"ה שנה אין לה שיש בכלל כ"ה שנה שתעשה טובת הנאה כדי כתובתה כאשר מפורש בכתובות פרק [הנושא] קשיא לרב ושמואל דפרקינן מתניתין דקתני יורשיה מזכירין כתובתה שנשבעה ומתה וכן פרקינן בשניה יורשיה קודמין ליורשי הראשונה בשנשבעה ומתה. ת"ש אבל יורשיו משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאין ברשותה. והא הכא כשנשבעה

ו) ר"ה כד., ב) [לעיל מז. כתובות פח.], ג) [ב"ק כ:], ד) [לעיל מז.], ה) פ"י לד' שמי. רש"ל, ו) כתובות קד., ז) שם ב., ח) שם פו:, ט) [תוליז מט: סנ.], י) [ומוקמינה לה בדף מז. וכן בכוונית לכתכל], כ) שייך לממני' דף מה. רש"ל, ל) שייך לממני' שם. רש"ל.

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומיכיל דאי: (ב) רש"י ד"ה מה טיבה להפקיע ממונם עכ"ל ומ"ש מ"ש יורשין נשבעין אם אין יכולים: (ג) ד"ה לומה בגלמנה הא דקתני:

גליון הש"ס

גמ' אמר רבא הוא ואחר מצטרפין לעדות אחרת. קשה לי רבא לשיטתיה דס"ל בפסהמ"ן דף כז דרש לשיטתיה כאר לשעיל דאיכו רש לעדות ממון מלטרפין דהא בעמדות על הלבנה היו רק רש לפמים ועיין: שם הואיל ואתא לידן. שפת דף פט ע"א ום"ש:

רבינו חננאל

שיהו נשבעין הפועלין בפני החנוני מפני [והבושה] הדאמר בשלא העמידן אצלו אבל אם העמיד את הפועלים אצל החנוני אין בעה"ב חייב לפועלים כלום: תניא א"ר טורח שבועה זו למה א"ר חייא תניא שניהן נשבעין ונוטלין מבעה"ב. ואסקה רבא פועלין נשבעין לבעה"ב במעמד חנוני. דלמא מיכספי מיניה: ירושלמי בפרק האיש מקדש בתחילתו א"ר בא אתא עובדא קמיה רב ועשה שליח עד חד בר נש אפקיד גרבוי גבי קרפיפא דחבריה וכפר ביה א"ר פינחס אתא עובדא קומיה דר' ירמיה ועשה שליח עד וחייבו על ידי הכתף. אית מתניתא אמר (שלא) [שלוחו של] אדם כמותו: איתמר שתי כיתי עדים המכחישות זו את זו אמר רב הונא זו באה בפני עצמה ומעידה וזו באה בפני עצמה ומעידה. ורב חסדא אמר בהדי שהדי שקרי למה לי פירוש רב הונא פסלם באותה העדות שהוכחשו בה ומכשירים בעדות אחרת כל כת בפני עצמה. ועד מכת זו ועד מכת זו בעדות אחרת פסולה. ורב חסדא פסלם בכל עדות שבעולם בין כל כת בפני עצמה ובין אחד מזו הכת ודייק מדקתני רב הונא זו באה בפני עצמה ומעידה וזו באה בפני עצמה ומעידה ולא קתני פסולין לעדות זו שהוכחשו וכשרים לעדות אחרת. ש"מ כת כת בפני עצמה כשירה. אבל עד אחד מזו הכת ועד אחד מזו הכת פסולין ואפי' לרב הונא הלכך שני מלרין וב' לרין וב' שטרות. ובכל שטר כת בפני עצמה היינו פלוגתייהו. רב הונא מכשר ב' שטרות כדאמרן ורב חסדא פוסל ב' שטרות דסבר מכל מקום כת אחת מהן פסולה. וכל שטר ספק פסול הוא ומספיקא לא מפקינן ממונא. מלוה ולוה ושני שטרות יד בעל השטר על התחתונה פירוש ראובן הוציא על שמעון ב' שטרות א' ואלו שני כתות המכחישות כת האחת תחומין בשטר האחד והכת האחרת תחומין בשטר השני אומר ראובן מכל פנים כת אחת מהן פסולה ברר אתה איזו כת מהן פסולה. וכיון שאינו יכול לברר אומר לו עדים התחומים בשטר של ר' הן הפסולין. הלכך גובה שטר של ר' ובשטר של ר' נשבע הלוה ומיפטר: שני מלרין ולוה אחד ושני שטרות היינו מתניתין דתנן שניהן נשבעין ונוטלין מבעה"ב הלכך שני מלרין נשבעין וגובין מן הלוה אע"פ שודאי א' מהן [פסולה] כמו הפועל והחנווני ששניהן נשבעין ונוטלין מבעה"ב: שני לוין ומלוה אחד וכל אחד אומר השטר שעלי הוא הפסול והמלוה אינו יכול לברר אליבא דרב הונא דינא מאי ועלתה בחזקת וקי"ל כל היכא דממונא לקולא ונשבעין שניהן ומיפטרי וי"א תיקו כי האי גוונא חולקין ומתחברין על רב חסדא אחד אומר גבוה שתי מרדעות היתה הלבנה ואחד אומר שלש עדותן קיימת. אחד אומר שלש ואחד אומר חמש עדותן בטילה ומצטרפין לעדות אחרת מאי לאו אע"ג דכל חד מכחיש לחבריה פסולין לאותה עדות ומצטרפין לעדות אחרת דממון וקשיא לרב חסדא. ופריק רבא לא הוא [ואחר כך] כלומר אחד מאלו העדים מצורף עם אחר בעדות זו דראש חודש דהוו להו תרי וחד ואין דבריו של אחד במקום שנים. וק"ל כרב הונא דדייקא מתני' כוותיה ועוד רב חסדא תלמיד הוא לגבי רב הונא דגרסינן בפרק הדר עם הנכרי בחצר (דף טב:) אמר רב יוסף ביעתא בכותתא בעאי מיניה דרב הונא ולא אורי לי: **מתני'** אמר לחנוני תן לי בדינר פירות ונתן לו אמר לו תן את הדינר כו'. משנתינו בשמדד החנוני הפירות לבעה"ב וא"ל נתני לך ונתתו באנפלי שלך. וחזר החנוני ומסתרך

ז) ולמאן דס"ל בפיפת מיירי שהבעה"ב מסתרך בדינר וכ"כ הסמ"ג בשעתו פ"ב בשם רבינו תמיירי בשניהם פלוקים בדינר ונלמאן לתין ר"ל פלוקים ממש רק להבעה"ב מסתרך בדינר ומפלוק בזה מתייתם הש"ך עליו בסי"ב בשם הש"ך ועוד.

ג) כל פי' של רבינו בזה הוא פלינא דר"מ ממתני' דכתובות עם ע"ב ופע"ג.